

Tyjater Jednygó Szplina przedstowio:

Waldemar Wierzba

CYNTRUM ZDROWIA PSYCHICZNYGÓ

Tej, jo już duży zes tum Ańdziem nie spiłuje!

Ni moge zez nium cołki czas godać, bo bym, tej, nidz wiency ni móóg robić, nie. I by mi kalafa łodpadła. A ta, hekxa, cołki czas mi blubro, że jo zez nium ani nie fce pogodać.

Nó jag nie fce?!...

Przecież godum. Ino, że krótko i zwiynżłowato, ale ji nigdy, tej, gupio nie przyjde.

Nie dali jak wczoraj sie przytrajtaa łod golorza i, tej, jeszczyk papci porzumnie nie seblykła wew antrejce i mantela nie powiesiuła na hoczyku, jak już tum swojum jadake rozpuściuła. – Tej, Radio Swarzyndz niczym!

– Biniuuu, tej, bułam u golorza, nie, i wej, jak mie tyn chorobnik ochrympo!

– No – godum. – Szpycłym się na te jeji glace – tej, glaca jak glaca... A na tyj glacy kłaki.

– No zobocz – jak jo wyglundum!... – narzyko i tymi swojymi papciami na korach tumpie.

– Tej, akuratnie żem ryczke glaspapiyrym wygladzoł, co jum kociambry pazurami porysały, ale żem na nium kiknuł. Jo i bez kikanio wiym, jak wyglundo Ańdzia. I nie musze co pofiułke na nium szpycować, ale wiym, że jak bym nie kiknuł, to bym dostoł taki oremus, że nie wiym.

Tej, ale sie ji i tak nie widziało to moje kikniyńcie i rozdarła na mnie kalafe:

– Tej, do ciebie ważniejszo jes jakoś gupio ryczka, a nie twoja ślubno! Drugo wiara jak kobyta wchodzi do chaty, to się dó ni kielczy, ładnie ji mantel pómogo seblyc i jum łapie za kibić! A ty, gilejzo, ani nie wiysz po czymu sztuka!

– No faktycznie nie wiym, co to jes ta kibić, ale cholipcia, wiym, co to jes za wiara. Óna się nazywo Genas i jak jo tum wiare roz kiedyś szczapie to ji giyrka ze dupy powyrywum!

– Biniuu tak duży ni może być. Ty się musisz przetminuć abo idź so prek! Jes dwudziesty piyrszy wiek jo, Ańdzia, poczebuje sie poczuć kobytum pełnum

kalafum, a nie jakimś klamotym wew tyj twoji kście zez klamotami abo drugimi retyntami.

– No ja! Moja kista się ji nie podoba, co jo wew ni chowum porzundki: ajzole, majsel, fojsel, brenerki... Ale nic nie godum. Kalafe zamkłym i siedze cicho. Ino glaspapiyrym szorum so po ryczce.

Tej, Ańdzie siekło:

– Ty szplinie! Co kalafe zamkłeś i nic nie godosz! I ty fcesz nowoczesnum kobite przy sie utrzymać!?... Czym, tym glaspapiyrym?... Cheba żeś się zez gupiyem bez ściane maco!

Biniuu abo zaroz jutro mi pójdziesz do psychologa, do poradni małżeński, abo pudziesz mi prek zes chaty!

No dobra, ni ma da, na drugi dzień klajdłym się wew ancug, zawinuzołym so bindke, oblekłym wołnianne szkarpyty, nowiusińkie zandały nasadziułym na szwaje i poszłym do tyj poradni.

Tej, łody mnie zez Jeżyc, to ci jes ale dalecharno! Nojpiyrw jachołym pó godziny bimbum, a zaś jeszcze dobre dwajścia pińć minut autonogami.

Ale godo sie trudno – Ańdzia kozaa, a echt poznaniok sie sucho ślubny.

Tej, dotrajtołym sie do taki wielgi chaty, co na ni stojało: Cyntrum Zdrowia Psychicznego – psychoterapia par i małżyństw. Konsultacje seksuologiczne, poradnictwo psychologiczne.

Tej, zgupiołym: „Jak cytrum? – so myślę. Sa styndy dó centrum byńdzie jakiejsiś dwajścia kilosów abo lepi! Jakie, tej, cytrum na hubach?! Na takim ci, tej, wygnajewie!... To ci musi być jako pateraja a nie rychtyczne Cyntrum! – przepysło mi bez glace.

Ale nic, bo jak Zdrowia Psychicznego to jeszczek nie jes tak nojgorzy. Jakby mie chto tu zoboczuł to poruty nie byńdzie. Bo stoi jak byk napisane, że to jest Poradnia Zdrowia!

Ino, że nie wiedziołym se rady, dzie sie dali skierować, bo było napisane, że to jes do porek i do małżyństw a nie do wiary się się apartnie przyknai. A jo przyszłym bez porki, bo Ańdzia stwierdziuła, że na nium ni ma co bulić bejmów. Óna nie potrzebuje terapii. Ino aby mie trzebno przebadać.

Nó nidz wiency ino kantole sie do środka. A tej, tam wew środku, to skrzyżowanie kościoła zes składym. Czysię pochnie: kadzidło, nie kadzidło?... Może siarka!... A na środyszku tako lada jak wew składzie, ale rzeźbiuno jak ołtarz Wita Stwosza! Przeżegnołym sie jak się noleży prawum rynkum (Chocioż jak tak to mi sie ciyngiym mojto, bo jo jezdym szmaja).

Tej, podchodze do tyj lady i godum do taki jedny pindy-rindy, co tam siedziała:
– Dzin dobry! Jezdym Biniu Kaczmaryszek. Przyszłym...

Tej, zaczym, żym zdunżuł powiedzieć co i jak, tak Pelasia wyciungła pazure i pokazała mi na takie wielgie różewe dźwi, co zamiast klamki miały sarnium giyrke. Na tych dźwiach stojało: Gabinet do Dziadów – dochtór Psychol Ala Lizy Tobiasz Fertig-Durch.

Tej, knaje sie do tegó gabinetu. A tam na środyszku – fotel bujany, a na tym fotelu jakisies dziod zez brłedum, wunchym i wielgachnum fajum się kolybie. Zes tyj faji to ci wiency dymu czym zez parowoza! To ze styndyk tak tum siarkum jedzie! Tyn dziod mi sie łod razu widzioł jakisies madaiczny! Ciut podany na gajora. Bryle na kluce – ale tej – czerwune! A kłaki zez tyłu glacy mioł ściungniynte wew kitke. Tej, dziod zez kitkum! Nó sodómia i gómoria!

Tej, stoje. Nic nie godum. Tyn dziod sie kolybie. Cycko faje i tyż nic nie godo. Już sie miołym łodwrócić i iś so prek, jak tyn dziod coś zablubroł pod klukum.
– He?!... – sie pytum.

– Położ sie na kozetce – godo. A głes mioł taki, jakby chtós chwyroł nienaoliwunymi żwirkami.

Nie wiedziołym, co to jes ta kozetka, ale mi pokozoł pazurum leżanke pod łeknym.

Bym mu nojchyntni meble wew papie poprzestowioł, bo mie aby drażniuł tum swojum kitkum i tymi czerwunymi sekulorami, ale że mi Ańdzia kozaa, żebym buł usuchany i nie żnuł szplina, to położułym się na ty leżance chociaż nie buła robiuno. Tak ino aby-aby kocym nakryto.

– Jak mosz na imię? – Pyto sie tyn istny i cycko faje.

– Biniu.

– Biniu!

– He?

– Powiysz mi ło swojych relacjach zez łożym?

– Jak relacjach?

– No zez łożym!

Nie wiedziołym po czymu łożieć.

– No, Binu, czy twój łożciec czasym nie przychodził wew nocy do twoi sypialki, he? No powiysz, Biniu! Mi możesz powiedzieć. Nie drygej sie. Nik ci już wiency krzywdy nie wyrzuńdzi.

– Tej, godo, lyro się na tym fotelu i dycho.

– Łejciec do mnie wew nocy nie przychodził, bo ón robił na nocki. I wew nocy ciyngiym miał funkte.

– Aaa!... Na nocki mówisz!... Nocki... C... c... c... c... c... – istny oż się zacukoł.

Cheba sie jymu spodobało, to co żem godoł.

– A matka?

– Co matka?

– No matka. Przychodziła wew nocy? No powiysz! Mi możesz powiedzieć.

– Nie pamiyntóm.

– Wew fotelu oż coś zaczęło chwaszczęć. Dochtór oż chycnuł do góry: Aaa, nie pamiyntosz! Nie pamiyntosz, bo wyparłeś złe wspomninia! Trzebno ci przypumnieć, to wyzdrowiejesz.

– Ale jo jezdym zdrowy! To jes Cyntrum Zdrowia Psychicznygó! Jo się zez nikym bez ściane nie macołym! Ańdzia by mie do chorych nie przysłała!

– Aaa!... – ucieszył sie – Ańdzia powiadasz?

– Ańdzia, Ańdzia...

– A powiysz mi, Biniu, Ańdzia czasym nie przychodziła dó cie wew nocy? Do spypialki?... No powiysz...

– Przychodziła. Ale ino na poczuntku. A teraz już nie przychodzi.

– Acha!... Nie przychodzi, powiadasz. A to ci powiym, że przychodzi, przychodzi, ino ty wypiyrosz to niemile wspomniynie i nie pamiyntosz. Musisz so to przypomnieć, to wyzdrowiejesz.

– Jak niemile!?... Jak Ańdzia przychodziła, to mi było jak wew niebie! Jo tegó się nie wypiyróm!

– Wypiryrosz sie. Nie godej mi tu gupot! Musze cie zahipnotyzować, żebyś so przypómniół, bo inacy pojedziesz do Gniezna!

– Tej, jag żem to usłyszoł, żem sie skulnuł zez ty leżanki i żem wyprys jak dziko niuda zez tegó Cyntrum!

I wtedy mi sie przypumniało, jak mi wuja Czechu godoł:

Jakby roz kiedyś dó tego Biniu doszło,
Że Twoja bydzie do ciebie oschło
I koże ci iś prek zes chaty,
Lajśni ji cokolek na raty,
Una cie z chaty nie wyfojarzy,
Bo nic jak raty wiary nie kojarzy!

Wiara! Lete po chwilówke!...
Wezne chociaż stówkę!...